

— Ами тѣ ще взематъ булката.

— Ще я взематъ ли? Ще имъ дамъ азъ една булка. Я вижъ! Я вижъ тука! — той подигаше абата си и показваше единъ голѣмъ ножъ, затъкнатъ на пояса му.

Василь го гледаше съ весель, очуденъ погледъ. Не му каза нищо, но остана нѣкакъ позамисленъ. Въ сжщия мигъ нѣкой извика отъ вратата:

— Идатъ! Ето ги каруцитѣ на баиря...

Василь стана и дойде при Аго.

— Ела, Аго, съ мене, кротко му каза той.
— Ела, ще свършимъ съ тебе една работа.

Василь излѣзе, тръгна следъ него и Аго. Като минаваха покрай избата, на двора Василь намѣри едно вжже и го тури въ ржцетѣ на Аго.

— Дръжъ, Аго, туй вжже. Ще ни трѣбва.

Тѣ излѣзоха отъ двора и презъ градината, презъ харманлъка, стигнаха въ една отдалечена сая. Въ самото дъно, дето бѣше тъмно и покривтъ се подпираше отъ единъ здравъ дирекъ, Василь се спрѣ и взе вжжето отъ Аго.

— Дай си сега ржцетѣ, Аго, — каза той, като се усмихваше.

Аго бѣше съ размжтена глава, мислѣше, че Василь се шегува. Той се остави да правятъ съ него каквото искатъ. Василь прибра дветѣ